BENDROJO TEISMO (devintoji kolegija) SPRENDIMAS

2015 m. lapkričio 18 d.*

„Bendrijos prekių ženklas — Registracijos pripažinimo negaliojančia procedūra — Žodinis Bendrijos prekių ženklas VIGOR — Ankstesni vaizdiniai tarptautiniai ir Bendrijos prekių ženklai VIGAR — Naudojimo įrodymų, esančių CD-ROM diske, priimtinumas — Atsižvelgimas į papildomus įrodymus, kurie nebuvo pateikti per nustatytą terminą — Ankstesnių prekių ženklų naudojimas iš tikrųjų — Reglamento (EB) Nr. 207/2009 15 straipsnis ir 57 straipsnio 2 dalis — Forma, kurios elementai skiriasi, tačiau nedaro įtakos skiriamajam požymiui“

Byloje T-361/13

Menelaus BV, įsteigta Amsterdame (Nyderlandai), atstovaujama advokatų A. von Mühlendahl ir H. Hartwig,

ieškovė,

prieš

Vidaus rinkos derinimo tarnybą (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT), atstovaujamą A. Folliard-Monguiral,

atsakovę,

kitos procedūros VRDT apeliacinėje taryboje šalys, įstojusios į bylą Bendrajame Teisme:

Vicente Garcia Mahiques ir **Felipe Garcia Mahiques**, gyvenantys Jesus Pobre (Ispanija), atstovaujami E. Pérez Crespo,

dėl ieškinio dėl 2013 m. balandžio 23 d. VRDT antrosios apeliacinės tarybos sprendimo (byla R 88/2012-2), susijusio su registracijos pripažinimo negaliojančia procedūra tarp, pirma, Vicente Garcia Mahiques ir Felipe Garcia Mahiques ir, antra, *Menelaus BV*,

BENDRASIS TEISMAS (devintoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas G. Berardis, teisėjai O. Czúcz (pranešėjas) ir A. Popescu,

posėdžio sekretorė J. Weychert, administratorė,

susipažinęs su ieškiniu, pateiktu Bendrojo Teismo kanceliarijai 2013 m. liepos 9 d.,

susipažinęs su VRDT atsakymu į ieškinį, pateiktu Bendrojo Teismo kanceliarijai 2013 m. spalio 25 d.,

* Proceso kalba: anglų.

susipažinęs su įstojusių į bylą šalių įstojimo į bylą paaiškinimu, pateiktu Bendrojo Teismo kanceliarijai 2013 m. lapkričio 8 d.,

atsižvelgęs į Bendrojo Teismo rašytinius klausimus šalims ir į atsakymus į šiuos klausimus, pateiktus Bendrojo Teismo kanceliarijai 2014 m. gruodžio 10 d. ir 11 d.,

įvykus 2015 m. sausio 21 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą[1] (Praleista)

Šalių reikalavimai

12 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą,

— atmesti įstojusių į bylą šalių ieškinį dėl Anuliavimo skyriaus sprendimo,

— priteisti iš VRDT ir įstojusių į bylą šalių bylinėjimosi išlaidas, įskaitant Apeliacinėje taryboje jos patirtas išlaidas.

13 VRDT ir įstojusios į bylą šalys Bendrojo Teismo iš esmės prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės (Praleista)

Dėl pirmojo (ieškinio) pagrindo, kuriuo iš esmės nurodomas procedūrinių taisyklių dėl naudojimo įrodymų pateikimo pažeidimas

16 Ieškovė iš esmės teigia, kad įrodymų pateikimas Anuliavimo skyriui dviejuose CD-ROM diskuose ir Apeliacinei tarybai dviejuose kitame CD-ROM diske neatitinka iš dalies pakeisto 1995 m. gruodžio 13 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 2868/95, skirto įgyvendinti Tarybos reglamentą (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 303, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t. p. 189), 22 taisyklės 4 dalies, siejamos su to paties reglamento 79 ir 79a taisyklėmis. Todėl tai yra nepriimtini įrodymai, kaip kitoje byloje anksčiau yra nusprendusi kita VRDT apeliacinė taryba.

17 VRDT, palaikoma įstojusių į bylą šalių, iš esmės nurodo, pirma, jog įrodinėjimo, kad prekių ženklas iš tikrųjų naudojamas, būdas ir priemonės neribojamos ir, antra, nagrinėjamos procedūrinės taisyklės tokio pateikimo nedraudžia.

18 Šiuo klausimu iš Reglamento Nr. 207/2009 10 konstatuojamosios dalies matyti, kad teisės aktų leidėjas manė, jog ankstesnio prekių ženklo apsauga pateisinama tik tada, kai prekių ženklas buvo iš tikrųjų naudojamas. Atsižvelgiant į šią konstatuojamąją dalį, šio reglamento 57 straipsnio 2 ir 3 dalyse

1 — Pateikiami tik tie šio sprendimo punktai, kuriuos Bendrasis Teismas mano tikslinga paskelbti.

numatyta, kad Bendrijos prekių ženklo savininkas gali prašyti pateikti įrodymų, kad penkerius metus iki prašymo paskelbti prekių ženklą negaliojančiu padavimo dienos, o prireikus – penkerius metus iki prekių ženklo paraiškos paskelbimo dienos ankstesnis prekių ženklas iš tikrųjų buvo naudojamas teritorijoje, kurioje buvo saugomas.

19 Iš ginčijamo sprendimo 6 ir 20 punktų matyti, kad atsakydamos į ieškovės prašymą įrodyti, kad ankstesni prekių ženklai buvo naudojami iš tikrųjų, įstojusios į bylą šalys Anuliavimo skyriui pateikė du CD-ROM diskus, kuriuose, be kita ko, buvo nuotraukų, sąskaitų faktūrų, katalogų ir internetinio puslapio pavyzdžių. Kadangi Anuliavimo skyrius vis dėlto nusprendė, kad naudojimą iš tikrųjų reikia įrodyti dėl abiejų Reglamento Nr. 207/2009 57 straipsnio 2 dalyje nurodytų laikotarpių, t. y. šioje byloje dėl laikotarpio nuo 2000 m. gruodžio 12 d. iki 2005 m. gruodžio 11 d. imtinai (penkeri metai iki prekių ženklo paraiškos paskelbimo dienos, toliau – pirmasis laikotarpis) ir dėl laikotarpio nuo 2005 m. gruodžio 23 d. iki 2010 m. gruodžio 22 d. imtinai (penkeri metai iki prašymo paskelbti prekių ženklą negaliojančiu padavimo dienos, toliau – antrasis laikotarpis), ir kad nebuvo pateiktas joks įrodymas dėl pirmojo laikotarpio, taigi prašymas paskelbti prekių ženklą negaliojančiu turėjo būti atmestas, įstojusios į bylą šalys per apeliacinę procedūrą Apeliacinėje taryboje pateikė kitą CD-ROM diską, kuriame, be kitų dokumentų, buvo kelios 2001–2010 m. sąskaitos faktūros, kaip nurodyta ginčijamo sprendimo 40 punkte.

20 Apeliacinė taryba atsižvelgė į visus pateiktus įrodymus. Kaip pažymėta ginčijamo sprendimo 22 punkte, Apeliacinė taryba atmetė ieškovės argumentą, kuriuo kritikuotas įrodymų pateikimas CD-ROM diske, nes dėl to juos ištirti tapo labai sudėtinga, iš esmės nusprendusi, jog šio argumento nepakanka, kad būtų paneigta nagrinėjamų CD-ROM diskų turinio įrodomoji galia.

21 Šiuo klausimu pirmiausia pažymėtina, kad atsakydama į rašytinį Bendrojo Teismo klausimą ir per teismo posėdį VRDT patvirtino nepalaikanti atsakyme į ieškinį, atsakant į šį pagrindą, nurodyto nepriimtinumu grindžiamo kaltinimo, jog ieškovė negali pirmą kartą Bendrajame Teisme remtis netinkamu įrodymų pateikimu CD-ROM diske.

22 Bet kuriuo atveju Bendrasis Teismas pažymi manantis, kad pagrindas priimtinas. Iš tiesų, kadangi sutikdama ištirti CD-ROM diske pateiktus įrodymus Apeliacinė taryba taikė nagrinėjamas procedūrines taisykles, šis klausimas sudaro jos nagrinėto ginčo dalyką. Todėl ieškovė gali nurodyti šį pagrindą pirmą kartą Bendrajame Teisme, nes jo nagrinėjimas neprieštarauja 1991 m. gegužės 2 d. Bendrojo Teismo procedūros reglamento 135 straipsnio 4 daliai, pagal kurią šalių pareiškimais negalima pakeisti Apeliacinės tarybos išnagrinėtos bylos ginčo dalyko.

23 Dėl esmės pasakytina, kad Reglamento Nr. 2868/95 22 taisyklės, kuri taikytina paskelbimo negaliojančia procedūrose, kaip matyti iš šio reglamento 40 taisyklės 6 dalies, 4 dalyje nurodyta, kad „įrodymai pateikiami taip, kaip nurodyta 79 ir 79a taisyklėse[,] ir iš esmės jie apribojami pateikimu patvirtinančių dokumentų ir daiktų, pavyzdžiui, tokių kaip pakuotės, etiketės, kainoraščiai, katalogai, sąskaitos-faktūros, fotografijos, laikraščių skelbimai ir <...> raštiški pareiškimai“.

24 Iš šios nuostatos matyti, kad joje pateiktas įrodinėjimo priemonių sąrašas (pakuotės, katalogai, sąskaitos faktūros ir kt.) yra neišsamus, nes joje nurodoma, kad jos „iš esmės apribojam[os]“ nurodytu pavyzdžių sąrašu.

25 Be to, teismo praktikoje patvirtinta, jog įrodinėjimo, kad prekių ženklas iš tikrųjų naudojamas, tvarka ir priemonės neribojamos (2011 m. rugsėjo 15 d. Sprendimo *centrotherm Clean Solutions / VRDT – Centrotherm Systemtechnik (CENTROTHERM)*, T-427/09, Rink., EU:T:2011:480, 46 punktas). Iš minėto sprendimo matyti, kad Bendrasis Teismas, atsakydamas į toje byloje ieškovės nurodytą argumentą, jog dėl rinkos ir atitinkamų verslo klientų savitumo sunku surinkti įrodymus, kaip antai fotografijas arba reklaminius skelbimus, iš esmės norėjo priminti, jog įrodinėjimo, kad prekių ženklas iš tikrųjų naudojamas, priemonių yra įvairių.

26 Vis dėlto, neatsižvelgiant į pastarosios bylos kontekstą, akivaizdu, kad neatmestinos tokios įrodinėjimo priemonės, kaip garso ir vaizdo medžiaga, pavyzdžiui, reklaminiai radijo ar televizijos pranešimai. Jie paprastai pateikiami informacinėse laikmenose, kaip antai CD-ROM diske arba USB atmintuke, ir negali būti pateikti popierinėje laikmenoje arba tokio dokumento skaitmeninėje rinkmenoje.

27 Kitaip yra dėl šioje byloje ginčijamų įrodinėjimo priemonių, kaip antai sąskaitų faktūrų arba katalogo (žr. šio sprendimo 19 punktą); šie įrodymai galėjo būti pateikti popierinėje laikmenoje arba rinkmenoje su skenuotais dokumentais, tačiau, kad būtų pateikti, buvo išsaugoti CD-ROM diske.

28 Nors šio sprendimo 23–26 punktuose priminti principai nedraudžia įrodymų pateikti CD-ROM diske, klausimas pirmiausia susijęs su įrodymų perdavimo VRDT būdu.

29 Tačiau Reglamento Nr. 2868/95 nuostatomis, kuriomis konkrečiai reglamentuojamas informacijos perdavimas VRDT ir kuriomis remiasi ieškovė, priešingai, nei ji teigia, nedraudžia įrodymų pateikti CD-ROM diske.

30 Šiuo klausimu iš šio sprendimo 23 punkte cituotos Reglamento Nr. 2868/95 22 taisyklės 4 dalies matyti, kad įrodymai pateikiami, kaip nurodyta minėto reglamento 79 ir 79a taisyklėse.

31 Reglamento Nr. 2868/95 79 taisyklėje numatyta:

„Paraiškos Bendrijos prekės ženklui įregistruoti, taip pat kiti Reglamente numatyti prašymai ir visi kiti [VRDT] skirti pranešimai pateikiami:

a) paštu, asmeniškai arba bet kuriais kitais būdais pristatant [VRDT] pasirašyto atitinkamo dokumento originalą;

b) perduodant dokumentą faksimiliniu ryšiu pagal 80 taisyklę;

<…>

d) perduodant pranešimo turinį elektroninėmis priemonėmis pagal 82 taisyklę.“

32 Kaip teisingai pažymi VRDT, nagrinėjamam atvejui netaikomas nei Reglamento Nr. 2868/95 79 taisyklės b punktas, kuriame numatytas perdavimas faksimiliniu ryšiu, nei to paties reglamento 79 taisyklės d punktas, susijęs su perdavimu elektroninėmis priemonėmis, nes aptariami CD-ROM diskai buvo perduoti kaip pasirašyto ir paštu išsiųsto dokumento priedas. Toks atvejis iš tiesų numatytas būtent Reglamento Nr. 2868/95 79 taisyklės a punkte, kuriame vis dėlto neribojamos laikmenos, kuriose gali būti saugomi įrodymai, pateikiami kaip tokių dokumentų priedas.

33 Šios analizės nepaneigia Reglamento Nr. 2868/95 79a taisyklė, kurioje dėl 79 taisyklės a punkte nurodytų rašytinių pranešimų priedų numatyta: „Jei dokumentą arba įrodymą pagal 79 taisyklės a punkto nuostatas šalis teikia [VRDT] procesiniuose veiksmuose, kuriuose dalyvauja daugiau kaip viena šalis, pateikiama tiek kopijų dokumentų ar įrodymų, taip pat ir dokumentų priedų, kiek procesiniuose veiksmuose dalyvauja šalių.“ Pažymėtina, kad šioje byloje minėtos 79a taisyklės laikytasi, nes VRDT prašymu pateikti du aptariamų CD-ROM diskų egzemplioriai, kurių vienas perduotas ieškovei.

34 Tiesa, neatmestina, kad įrodymus, pateiktus CD-ROM diske, kuriame yra kelios elektroninės rinkmenos, gali būti sunkiau analizuoti, palyginti su popierine laikmena ar paprasta rinkmena su skenuotais dokumentais, kurių identišką kopiją nesunkiai galima atgaminti atspausdinant.

35 Šiuo atžvilgiu šalys, pateikiančios naudojimo įrodymus CD-ROM diskuose, turi užtikrinti, kad jų įskaitomumas nepakenktų jų įrodomajai galiai.

36 Tačiau šioje byloje ieškovė nenurodė jokio jos teisės į gynybą pažeidimo, kurį būtų galėjęs lemti aptariamų įrodymų perdavimo būdas. Be kita ko, kaip teisingai nusprendė Apeliacinė taryba (žr. šio sprendimo 20 punktą), nagrinėjamų CD-ROM diskų turinio įrodomoji galia nenukentėjo, nes juose esančius elektroninėse rinkmenose išsaugotus skaitmeninius dokumentus buvo galima identifikuoti ir įskaityti.

37 Galiausiai dėl ieškovės argumento, susijusio su 2012 m. spalio 26 d. VRDT ketvirtosios apeliacinės tarybos sprendimu (byla R 1259/2011-4, *Miquel Alimentcio Grup, SA / Aldo GmbH & Co. KG (GOURMET)*), kuriame naudojimo įrodymas, pateiktas CD-ROM diske, buvo atmestas kaip prieštaraujantis taikytinoms nuostatoms, remiantis iš esmės tuo, kad šiose nuostatose toks perdavimo būdas nenumatytas, primintina, kad Bendrojo Teismo nesaisto VRDT sprendimų priėmimo praktika.

38 Be to, teismo praktikoje patvirtinta, kad nors atsižvelgdama į vienodo vertinimo ir gero administravimo principus VRDT turi paisyti jau priimtų sprendimų ir ypatingą dėmesį skirti klausimui, ar reikia priimti tokį patį sprendimą, šie principai turi būti derinami su teisėtumo principo užtikrinimu (pagal analogiją žr. 2011 m. kovo 10 d. Sprendimo *Agencja Wydawnicza Technopol / VRDT*, C-51/10 P, Rink., EU:C:2011:139, 73–75 punktus).

39 Iš pirmiau atliktos analizės matyti, kad Apeliacinės tarybos pozicija šioje byloje atitinka taikytiną teisę, todėl ieškovė negali veiksmingai remtis priešingu kitos Apeliacinės tarybos sprendimu.

40 Iš viso to, kas išdėstyta, darytina išvada, kad pirmasis ieškinio pagrindas turi būti atmestas.

(Praleista)

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (devintoji kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. *Menelaus BV* padengia savo, Vidaus rinkos derinimo tarnybos (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT) ir Vicente Garcia Mahiques ir Felipe Garcia Mahiques patirtas bylinėjimosi išlaidas.

Berardis Czúcz Popescu

Paskelbta 2015 m. lapkričio 18 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.